

Arrest

**nr. 59 916 van 18 april 2011
in de zaak RvV X/ II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 4 februari 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 26 november 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 februari 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. NAVASARTIAN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 22 september 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 26 november 2010 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing waarbij de in punt 1.1. vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Deze beslissing werd aan verzoeker betekend op 10 januari 2011.

Dit is thans de bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 22.09.2009 werd ingediend door:

(...) (R.R.: (...))

nationaliteit: Armenië (Rep.)

geboren te Erevan op (...)

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

Het door betrokkene voorgelegd stuk met name zijn militair boekje kan niet door onze diensten aanvaard worden als zijnde een identiteitsdocument daar dit attest niet werd afgeleverd door de officiële autoriteiten van het land van herkomst bevoegd voor de afgifte van identiteitsbewijzen.

Er dient opgemerkt te worden dat betrokkene geen bewijzen voorlegt dat hij bij de voor hem bevoegde ambassade in België heeft gepoogd een identiteitsdocument of een attest dat hij niets kan voorleggen te verwerven. Betrokkene dient alles in het werk te stellen om een aanvaardbaar identiteitsdocument voor te leggen. Derhalve is betrokkene niet vrijgesteld om de nodige identiteitsdocumenten voor te leggen.

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid waarbij hem bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

- *De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980).*

- ° *Betrokkene werd niet als vluchteling erkend bij beslissing tot weigering van de erkenning door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op datum van 14.07.2000.*

- ° *Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV d.d. 08.11.1999. Hij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in het land".*

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de materiële motiveringsplicht.

Ter adstructie van zijn eerste middel betoogt verzoeker:

"Volgens de DVZ heeft verzoeker geen enkel identiteitsdocument voorgelegd bij zijn aanvraag.

De argumentatie is niet correct:

Bij zijn aanvraag heeft verzoeker een kopie van zijn militair boek voorgelegd om zijn identiteit te bewijzen. De DVZ heeft dit document niet aanvaard met de motivering dat het geen identiteitsdocument is en dat dit niet is uitgegeven door de nationale overheid die daartoe bevoegd is om identiteitsdocumenten af te leveren.

De argumentatie is feitelijk noch juridisch gegrond:

a. *Het identiteitsdocument moet beoordeeld worden aan de hand van de identiteitsdocumenten die in het land van herkomst als dusdanig worden erkend.*

In Armenië bestaat er geen identiteitskaart, in tegenstelling tot de bewering van de DVZ. De enige identiteitsdocumenten zijn het paspoort, het militaire boekje en de geboorteakte. Uit het attest van de Armeense ambassade (stuk 2) blijkt ontegensprekelijk dat het militaire boekje in Armenië beschouwd wordt als identiteitsdocument.

b. *De verplichting om een identiteitsdocument voor te leggen is ingegeven enkel en alleen om de DVZ in staat te stellen de identiteit van de aanvrager te controleren. In casu wordt de identiteit van verzoeker niet betwist, noch wordt het militaire boekje in twijfel getrokken.*

Verzoeker heeft bijgevolg zijn identiteit bewezen aan de hand van de documenten die in zijn land van herkomst onmiskenbaar aanvaard worden als identiteitsbewijs bij uitstek.

c. *Verzoeker is wel degelijk in het bezit van een internationaal paspoort (stuk nr.3). Verzoeker heeft zijn international paspoort niet voorgelegd omwille van de houding van de DVZ zelf. De geldigheid van verzoekers internationaal paspoort is verstreken sinds 27 augustus 2007 en wordt door de DVZ niet erkend als geldig identiteitsdocument"*

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). De Raad wijst erop dat het tegelijk aanvoeren van de schending van de formele en de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is. Een gebrek aan deugdelijke formele motivering maakt het de verzoekende partij immers onmogelijk om uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (cf. RvS 14 juli 2004, nr. 133.900). Bijgevolg dient vastgesteld dat, ofschoon de verzoekende partij zich steunt op de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, uit het middel blijkt dat hij de motieven die aan de grondslag van de bestreden beslissing liggen kent, doch betwist dat deze motieven de bestreden beslissing kunnen dragen. De verzoekende partij voert met andere woorden de schending van de materiële motiveringsplicht aan. Immers betreft het nagaan of de motieven pertinent zijn, de materiële motiveringsplicht (cf. RvS 26 februari 2003, nr. 116.486).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is, bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.3. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop het beroep niet toelaatbaar wordt verklaard;*
- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoont."*

2.4. Er dient te worden gesteld dat uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet blijkt dat het de bedoeling van de wetgever is dat een vreemdeling die een verblijfsaanvraag indient overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zijn identiteit "aantoont" (Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 12). De wetgever heeft duidelijk aangegeven dat "een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of een daarmee gelijkgestelde reistitel onontbeerlijk is" en dat bij gebreke aan een dergelijk document de identiteit onzeker is en bijgevolg de aanvraag om machtiging tot verblijf "niet anders dan onontvankelijk (kan) verklaard worden" (Parl.St., Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 33).

2.5. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf van 22 september 2009 een militair boekje als bewijs van identiteit toevoegde. Gelet op het gestelde in punt 2.4. is het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid om dit document niet te aanvaarden. Het attest van de Armeense ambassade te Brussel (stuk 2) en verzoekers betoog dat de verplichting om een identiteitsdocument neer te leggen enkel is ingegeven om de Dienst Vreemdelingenzaken in staat te stellen de identiteit van de aanvrager, die in casu niet betwist wordt, te controleren, kan hier geen afbreuk van doen. Uit het administratief dossier blijkt overigens dat verzoeker bij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf van 22 september 2009 geen rechtvaardiging heeft gegeven van het feit dat hij zich in de onmogelijkheid bevindt om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België. Met zijn a posteriori betoog dat het identiteitsdocument beoordeeld moet worden aan de hand van de identiteitsdocumenten die in het land van herkomst als dusdanig worden erkend en zijn ongefundeerde bewering dat in Armenië geen identiteitskaart bestaat, slaagt verzoeker er niet in de pertinente en draagkrachtige motivering van de bestreden beslissing aan het wankelen te brengen. Immers merkt de Raad op dat verzoeker in zijn verzoekschrift zelf toegeeft wel degelijk in het bezit te zijn van een internationaal paspoort en dat hij zich derhalve niet in de onmogelijkheid bevond om de vereiste identiteitsdocumenten neer te leggen. Verzoekers bewering dat hij zijn internationaal paspoort niet heeft voorgelegd omdat de geldigheidsduur van zijn internationaal paspoort sinds 27 augustus 2007 is verstreken en door de Dienst Vreemdelingenzaken derhalve niet erkend wordt is louter hypothetisch. Verzoeker kan zijn eigen nalatig handelen niet ten laste leggen van de verwerende partij. Waar verzoeker alsnog zijn internationaal paspoort neerlegt, stelt de Raad vast dat het de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid niet verweten kan worden geen rekening te hebben gehouden met documenten waarvan hij niet in het bezit was op het moment van het treffen van de bestreden beslissing. Immers komt het aan verzoeker toe om wanneer hij om een gunst verzoekt, wat in casu het geval is, alle nuttige documenten bij zijn aanvraag te voegen. Verzoeker heeft evenwel nagelaten dit te doen.

Het eerste middel is ongegrond.

2.6. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van het gelijkheidsbeginsel en van “het verbod op willekeur.”

Ter adstructie van zijn tweede middel betoogt verzoeker:

“De beginselen van gelijkheid en non discriminatie houden in dat het bestuur gelijke gevallen op gelijke wijze moet behandelen. Het kan niet zijn dat in een dossier het bestuur de aanvraag meteen onontvankelijk verklaart omdat er een militair boekje als identiteitsdocument is voorgelegd maar in een ander dossier gebaseerd op de reglementering van 22 juli 2009 vraagt het bestuur om het militaire boekje te vertalen. In het dossier van de heer (B.S.) (OV nr.(...)) werd eveneens het militaire boekje als identiteitsdocument voorgelegd.

De DVZ heeft dit dossier niet meteen onontvankelijk verklaard maar heeft gevraagd om het militaire boekje te vertalen (stuk nr. 4).

Dit is willekeurig en schendt het gelijkheidsprincipe.”

2.7. Wat betreft de aangevoerde schending van het gelijkheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat het gelijkheidsbeginsel slechts kan geschonden zijn indien in rechte en in feite gelijke gevallen ongelijk werden behandeld zonder dat er voor deze ongelijke behandeling een objectieve verantwoording bestaat. Het komt toe aan verzoeker, die aanvoert dat het gelijkheidsbeginsel werd geschonden, dit in zijn verzoekschrift aan te tonen met concrete en precieze gegevens. In casu haalt verzoeker enkel aan dat het niet kan zijn dat in een dossier het bestuur de aanvraag meteen onontvankelijk verklaart omdat er een militair boekje als identiteitsdocument is voorgelegd maar in een ander dossier, gebaseerd op de reglementering van 22 juli 2009, het bestuur vraagt om het militaire boekje te vertalen. Verzoeker verwijst ten bewijze van zijn bewering naar een stuk 4 toegevoegd aan zijn verzoekschrift en waarin uitdrukkelijk vermeld staat “*Gelieve een vertaling van het ID uit de aanvraag 9ter van 12/06/2009 door te geven of een nieuwe aanvraag 9ter in te dienen met duidelijke ID.*” De Raad merkt op dat verzoekers verwijzing naar een dossier betreffende een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet dienend is. Het door verzoeker neergelegde stuk 4 heeft namelijk betrekking op de afgifte van een verblijfsmachtiging op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en verzoeker toont niet aan dat een machtigingsaanvraag op basis van deze rechtsgrond en een aanvraag gesteund op artikel 9bis van dezelfde wet vergelijkbaar zijn. Ten overvloede merkt de Raad op dat verzoeker niet aantoonde dat de verwijzing naar het “ID” in werkelijkheid slaat op het “militair boekje”.

Verzoeker toont niet aan dat het hier gelijkaardige dossiers betreft waarvan de feitelijke omstandigheden identiek zijn. Evenmin is er in casu sprake van willekeur.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien april tweeduizend en elf door:

mevr. S. DE MUYLDER,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. T. LEYSEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER